

BORTEFTER, bårtråfftr (äfv. bårtråfftr), prep. Bort åt något håll, längs efter kanten, brädden, brynet af något. *Gå b. floden, skogskanten. Ro b. stranden.*

BORTERST, adv. (i det lägre språket) Längst bort. *Det är han, som står b. ibland dem.*

BORTERSTA, a. 1. def. (i det lägre språket) Som befinner sig längst bort. *Den b. buteljen innehåller saft, de andra vin.*

BORTETSA, v. a. 1. Genom etsyning borttaga. — Äfv. *Elsa bort.* — *Bortetsande*, n. 4. o. *Bortetsning*, f. 2.

BORTFALLA, v. n. 3. (böjes som *Falla*) 1) Skiljas, lossna från ett föremål, falla af och försvinna. *Fnasset efter sjukdomen b-ller efter-hand.* — *Syn. Afalla.* 2) (fig.) Försvinna, förloras. *Det har alldeles b-lit ur mitt minne.* — I begge bemärkelseorna säges äfven *Falla bort.* — *Syn. Afalla.* — *Bortfallande*, n. 4.

BORTFARA, v. n. 5. (böjes som *Fara*) Fara, resa från ett ställe. Brukas mer i skiljaktig form, *Fara bort*, utom i part. pret. *Bortfaren.* — *Syn. Bortresa, Afresa, Afåra.* — *Bortfarande*, n. 4.

BORTFILA, v. a. 1. Genom filning borttaga. — Äfv. *Fila bort.* — *Syn. Afila.* — *Bortfilande*, n. 4. o. *Bortfilning*, f. 2.

BORTFILOSOFERA, v. a. 1. (vetensk.) Genom filosofierande upphäva, tillintetgöra begreppet, tillvaron af något. *B. Guds tillvaro, evighetens idé, dygden.* — *Bortfilosofierande*, n. 4.

BORTFISKA, v. a. 1. (fig. fam.) Se *Bortkapa*.

BORTFLADDRÄ, v. n. 1. (mindre brukl.) Fladdrande aflägsna sig. — Vanligare *Fladdra bort*.

BORTFLY, v. n. 3. (föga brukl.) Flyende aflägsna sig. — Vanligare *Fly bort.* — *Bortflyende*, n. 3.

BORTFLYGA, v. n. 3. (böjes som *Flyga*) Flyga från ett ställe, flyga sin kos. — Äfv. *Flyga bort.* — *Bortflygande*, n. 4.

BORTFLYTA, v. n. 3. (böjes som *Flyta*) Flyta från ett ställe. — Äfv. *Flyta bort.* — *Syn. Bortrinna, Afrinna, Bortströmma, Bortlöpa.* — *Bortflytande*, n. 4.

BORTFLYTTA, v. a. 1. Flytta något ifrån ett ställe. — Äfv. *Flytta bort.* — *Syn. Undanflytta, Aflytta.* — V. n. Flytta bo. — Äfv. *Flytta bort.* — *Syn. Aflytta, Flytta sin kos.* — *Bortflyttande*, n. 4. o. *Bortflyttning*, f. 2. (både för v. a. o. n.)

BORTFLÄKTA, v. a. 1. Genom fläktning bortdriva. *B. flugor, myggor, en elak lukt.* — Äfv. *Fläkta bort.* — *Bortfläktande*, n. 4. o. *Bortfläktning*, f. 2.

BORTFORSLA, v. a. 1. Forsla från ett ställe. — Äfv. *Forsla bort.* — *Bortforslande*, n. 4. o. *Bortforsling*, f. 2.

BORTFRYSA, v. n. 3. (böjes som *Frysa*) 1) Förstöras af köld. *Potateskålen kan lätt b. — Bättre Frysa bort,* äfv. för följande hem. — 2) Bortgå, försvinna vid frysnig. *Syran i ällikan har alldeles b-frusit.* — *Bortfrysande*, n. 4. o. *Bortfrysning*, f. 2.

BORTFRÅTA, v. a. 2. Genom frätning verka, att något försvinner. *Skedvatten b-ter pole-ring på stål. Rötan har b-tt en stor del af benet.* — Äfv. *Fråta bort.* — *Bortfrätande*, n. 4. o. *Bortfrätning*, f. 2.

BORTFUSKA, v. a. 1. (fam.) Obemärkt snatta bort. Säges om småsaker. *Innan jag visste*

ordet af, hade hon b-tt ett trådnystan, som låg på sybordet. — Äfv. *Fuska bort.* — *Bortfusskande*, n. 4. o. *Bortfuskning*, f. 2.

BORTFÄRD, c. 3. Händelsen, då man färdas bort ifrån något ställe. — *Syn. Afärd, Afresa, Bortresa.*

BORTFÖR, bårtråfför, prep. (mindre brukl.) Se *Bortefter*. — *Adv. bårtråfför.* (pop. o. fam.) Se *Bortföre*, adv.

BORTFÖRA, v. a. 2. Föra från ett ställe. — Äfv. *Föra bort.* — *Bortförande*, n. 4.

BORTFÖRE, bårtråfföre, adv. (pop. o. fam.) Ungefär, vid pass. *Ja, så der b. tror jag det är.* — *Syn. Se Bortåt*, adv.

BORTFÖRKLARA, v. a. 1. (vetensk.) Genom förklaring borttaga, tillintetgöra, upphäva. — Äfv. *Förklara bort.* — *Bortförklarande*, n. 4. o. *Bortförklaring*, f. 2.

BORTFÖSA, v. a. 2. Jaga, drifva bort. Säges egentligen om boskap och äfven andra djur, men skämtvis eller föraktligt och i lägre språket äfven om menniskor. *B. en ko från gränden. B. hundar, flugor. B. en hop odrydliga pojkar.* — Äfv. *Fösa bort.* — *Bortfösande*, n. 4.

BORTGIFNING, f. 2. (mindre brukl.) Handlingen, då man bortgifver.

BORTGIFVA, v. a. 2. Gifva (dotter, myndling o. s. v.) till äkta åt någon. — Äfv. *Gifta bort.* — *Bortgiftande*, n. 4. o. *Bortgiftning*, f. 2.

BORTGIFVA, v. a. 3. (böjes som *Gifva*) 1) Lemna från sig något som gäfv. *Han bortgaf sin gulddosa åt herr N.* — *Syn. Se Gifva.* — 2) Låta någon få något, hvaröfver man äger att förfoga. *B. syssla, embete, titel, förläning. B. ett pastorat. B. en flickas hand. Hennes hand är ännu icke b-fsen.* — För begge bemärkelseorna kan sägas *Gifva bort.* — *Bortgifvande*, n. 4.

BORTGLÖMMA, v. a. 2. Alldeles glömma. — Äfv. *Glömma bort.* — *Syn. Se Glömma.* — *Bortglömmande*, n. 4.

BORTGNAGA, v. a. 3. Genom gnagande med tänderna borttaga. — Äfv. *Gnaga bort.* — *Syn. Afgnaga.* — *Bortgnagande*, n. 4.

BORTGNIDA, v. a. 3. (böjes som *Gnida*) Genom gnidning borttaga. — Äfv. *Gnida bort.* — *Bortgnidande*, n. 4. o. *Bortgnidning*, f. 2.

BORTGRÅTA, v. a. 3. (böjes som *Gråta*) 1) Under tårar och sorg tillbringa. *B. sina dagar, sin ungdom, sin bästa tid.* — 2) Genom mycken gråt uttömma (sorgen, smärtan, o. s. v.); gråta så mycket, att anledningen dertill ej mera förmår göra något smärtande intryck på hjertat. *Hon har b-tit sin sorg. B. förtreten.* — För begge bemärkelseorna säges *Gråta bort.* — *Bortgråtande*, n. 4.

BORTGRÄFVA, v. a. 3. Medelst gräfnig undanskafla, bortföra. *B. jorden kring rötterna på ett träd.* — Äfv. *Gräfva bort.* — *Bortgräfvande*, n. 4. o. *Bortgräfning*, f. 2.

BORTGÅ, v. n. 3. (böjes som *Gå*) 1) Gå från ett ställe, en person. *Han b-gick ifrån sällskapet, men kom snart tillbaka. Sedan han en stund samtalat med Ludvig, b-gick han till en annan herre, som han tilltalade. Många b-gingo ur salen, ifrån sammankomsten.* — Äfv. *Gå bort.* — *Syn. Afgå, Vandra bort, Begifva sig bort.* — 2) Hemligen och olofligen aflägsna sig ifrån föräldrar eller husbondfolk och icke komma igen. *Han har b-gått ifrån hemmet,*